

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 25 (1121) ANUL 72 SERIA II ● JOI 19 VI 1969 ● 8 pag. 25 bani



CASTELUL
BRAN

Foto: E.
ZERONIAN

CITIȚI
în pag. a 5-a
UN
REPORTAJ
DESPRE
JUDEȚUL
BRAȘOV

**OBIECTIVE
IMPORTANTE
PENTRU
DEZVOLTAREA
AGRICULTURII**

Tezele Comitetului Central al Partidului și proiectul Directivelor Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român constituie documente de o excepțională importanță pentru lucrătorii din agricultură prin programul amplu de ridicare al întregii activități la nivelul cerințelor etapei actuale de dezvoltare social-economică a țării noastre.

Condușe de partid, colectivele de muncă din unitățile agricole de stat și cooperatiste au reușit ca în condițiile vitrege ale unor ani nefavorabili 1966—1968 să obțină o producție globală situată la nivelul limitei superioare a planului cincinal dînd suplimentar economiei produse agroalimentare în valoare de peste 2 miliarde lei. Față de media celor 3 ani anteriori, în această perioadă s-a realizat cu 2 000 000 tone mai multe cereale și însemnate cantități de plante tehnice, legume etc.

Pornind de la aprecierea justă a activității acestei ramuri economice făcută în Teze, specialiștii, lucrătorii din întreprinderile agricole de stat, membrii cooperativelor agricole de producție dezbăt cu toată răspunderea măsurile ce trebuie luate în vederea înlăturării neajunsurilor manifestate. Deși nivelul producției agricole a crescut, nu s-a reușit pînă în prezent să se asigure atîtea produse, încît aprovizionarea populației și a industriei cu mărfuri agroalimentare să se poată face în mod ireproșabil și din abundență; rezultatele obținute ne îndreptățesc să prezentăm doar un bilanț mulțumitor și nu unul care să satisfacă pe deplin. Aceasta se datorește în primul rînd faptului că promovarea noului, a celor mai bune metode agrotehnice se face timid în unele locuri și sectoare, iar recomandările specialiștilor Consiliului Superior al Agriculturii nu sînt respectate intrutotul.

Dezbatînd cu deosebit interes Tezele Comitetului Central al Partidului Comunist Român pentru Congresul al X-lea al partidului, comuniștii și toți lucrătorii ogoarelor, analizează în spirit critic munca desfășurată pînă în prezent și scot în evidență rezerve noi de creștere a producției agricole și a eficienței sale economice. Prin folosirea cit mai rațională a mijloacelor de care dispunem, prin extinderea chimizării, mecanizării și irigațiilor, folosirea chibzuită a fondului funciar, intensificarea cercetării științifice agricole se va ajunge în scurt timp la creșterea substanțială a producției, se va putea îmbunătăți aprovizionarea oamenilor muncii cu produse agroalimentare de calitate și

(Continuare în pag. a 3-a)

Slavă porumbului

de ION BĂNUȚĂ

Din primăvară-n toamnă, din martie și pînă în noiembrie, în România se naște, peste noapte parcă, din pămîntul acesta cald, crește, și moare porumbul. „Zea mays”. A spune moare porumbul, ar părea cel puțin bizar de n-ar ascunde în însăși vîrsta morții lui un cuvînt magnific... Belșug. Porumbul încearcă un fel de moarte care presimte, după lungile zăpezi, o altă viață, zbucnind din nou din pîntecul imens al Primăverii.

Pe vremea lui Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, planta aceasta înaltă, foioasă, clătînoasă, aproape o trestie, era în țările românești necunoscută încă. Dacă vreunui îns i-ar fi trăznit prin cap o idee care ar fi putut fertiliza o astfel de imagine — va veni odată, încet, pe ape, în fapt de seară o plantă zveltă cu un moț răs-firat în cer și aproape măreț, cu o mătase plină de culoare, albă ori mov, aruncată cu artă în jos, cu niște foi în care se ascunde, din cînd în cînd, de plăcere, vîntul, cu o rădăcină care visează centrul pămîntului — ar fi fost socotit, probabil, un poet fără perspectivă...

Dar cum poezia nu așteaptă decît noi impulsuri, nici porumbul nu putea să aștepte decît un prilej de escaladare a valurilor albastre ale oceanului Atlantic, bineînțeles, după entuziasmul, eroismul și sacrificiul unor: Cristofor Columb, Amerigo Vespuccio, Magellan și, de ce nu, vizavi de cele mai recente controverse, după vechiul moment de exaltare al vikingilor, acesta ar fi putut sosi mult mai înainte din Lumea nouă. Deci porumbul s-a răsturnat în felul lui în istoria descoperirilor vaste. Astfel s-a făcut că la finele secolului XVII în Muntenia, sub domnia lui Șerban Cantacuzino, iar în Moldova, după un bob zăbavă, sub Nicolae Mavrocordat a apărut, venind prin Turcia, porumbul, această plantă care, parcă, după ce dă de vînt își însăilează o scară, vezi doamne, pînă la cer.

Cronica unui greier

În primăvară, de arunci bobul colțuros și galben, azi aruncaț cu totul altfel, prin niște mașinării aproape misterioase, altfel de cum îl aruncam acum o jumătate de veac în pămîntul negru și gras al boierului, porumbul începe să crească. Și crește, în Bărăgan, să zicem, după ce printr-o promptă intervenție a omului se scutură abil de buruienile nefaste, și crește pînă mai să-l uțiți măsura, și crește, în așa hal, încît, către toamnă, de vrei să înfrunți imensitatea verde-galbenă, te pierzi sub văzduh cu cal cu tot.

Porumbul, am observat „misterul” creșterii lui, se înalță clipă de clipă din două sfînte motive: I — să sărute soarele. II — să bucure pe Măria-Sa omul. În trecut cînd mă furșam încet pe sub vînt, în cîmp, după ce mama cu sfîntele ei mîini, crăpate de vitregia sortii, arunca în brazdă de Argeș sămînta mămăligii viitoare, eu potriveam în urmă peste acel pic de aur al germinatiei, bălegarul cosmic, să se facă porumbul mare. El asculta de truda noastră, a amîndurora, lega pămîntul cu cerul, dar după asta, vai nouă, intra, ca un netrebnic, în străinele hambare.

Mă înfior și acum de clipa cînd vedeam cum apărea din asternutul de iarnă al dulcei Proserpine porumbul, ca soarele din haos, imploram, nu știu pe cine, și în somn să vină ploile, să-l facă să crească. Ploile calme și adînci. Nu știu de ce, îmi plăceau ploile neștiute, demente chiar, care, parcă, se însoțeau din nesfîrșire cu ura mea împotriva nedreptății sociale. Poate de aceea, și acum, aud încă în somn cum crește porumbul și mă încearcă încă o frică ancestrală, neconsemnată în catastife, că s-ar putea să nu plouă.

Dar nu. Azi savanții noștri de la Fundulea, și de aiurea, inginerii, cei care cheamă aproape mefistofelic, apa prin niște instalații rupte din însăși coasta secolului XX, și o aruncă în cîmpul nesfîrșit al împlînirii visului omului, îl înalță un nou cîntec: Să se facă porumbul mare! A intrat și domnul acesta, porumbul, într-o zodie bună.

Dar să închei această a mea incursiune în istoria porumbului cu o imagine. Fugeam, nu mai știu nici eu cînd, pe Bărăganul fără ciulinii al lui Panait Istrati. Soarele se răspîndea în neștire pe cer. Undeva, în zare, am văzut o femeie înaltă, superbă, pe care abia o distingeam în umbra ei indefinită cu această plantă care trăiește pe aici, din primăvară pînă-n toamnă, Porumbul.

Femeia aceea, săruta în ascuns, parcă, pe rouă, mătasea lui de alb și de mov, semn al închinării ei absolute întru slava rodului pe care ea îl atirna între viață și moarte, și pe care nici un poet nu l-a văzut încă în dimensiunile lui cosmice de dincolo de ploaie și de vînt.

de dr. ing. TEODOR MARIAN
director general
Consiliul Superior al Agriculturii

ZILELE EMINESCU

Porni luceafărul

„Aducem omagiul nostru memoriei marelui poet național Mihai Eminescu acela, care o dată cu opera sa literară, a făcut să apară pe bolta culturii românești un astru ce va străluci în veci de veci, revărsind lumina și căldura în sufletul oamenilor, al poporului nostru“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Ipozești. Cîmpie-nfloritoare, cu piepturi domoale de dealuri, îmbrășișate de codrii cei bătrîni, cu vilcele scaldate „în cristalul pîrului de-argint“, de aici, din acest imens „poetic labirint“, porni Luceafărul versului de aur românesc: „Porni luceafărul. Creșteau / În cer a lui aripe, / Și căi de mii de ani treceau / În tot atîtea clipe“.

Cuprind cu privirea, sărut cu sufletul aceste locuri pline de vraja care i-au țesut și cunoscut zburdarea, care i-au legănat copilăria lui Eminescu — Luceafărul poeziei românești. Mă contopesc cu miile de oameni, localnici, excursioniști, cărturari din toată țara și de peste hotare, veniți acum în clipele împlinirii a 80 de ani de cînd s-a petrecut din viață, pentru a aduce piosul lor omagiu nemuritorului astru. Coroane și jerbe de flori, gînduri sfinte, prețuiri de aur, s-aștern în fața statuei, în fața omului-geniu, a monumentalei sale opere care strălucește pe necuprînsul cer al poeziei universale.

Ipozeștiul și Botoșanii au găzduit, timp de trei zile, manifestări ce ne-au inundat sufletele de emoții, ce ne-au prilejuit clipe de neuitat petrecute lingă Eminescu, împreună cu el, veșnicul viu și nemuritor geniu al poporului nostru. Colocivul eminescian, cuprînzînd peste 20 de comunicări științifice, înfățișate de oameni de

seamă ai artei și culturii românești, ne-a purtat pe spinușele și îndurările drumuri ale vieții marelui poet, ne-a înlesnit cunoașterea și mai profundă a operei izvorite din dragostea neîmurmurată pentru popor, pentru cultură românească. „Ce-ți dorește eu ție, dulce Românie, / Țara mea de glori, / Țara mea de dor? / Brațele nervoase, arma de țarie, / La trecut-ți mare, mare viitor!“ Cuvîntul eminescian e miere, cuvîntul e vrajă, cuvîntul e diamant, cuvîntul e eternitate, cuvîntul intruchipează simțiri, vise, iubiri, dureri, revolte, nădejdi culese din sufletul poporului și topite în focul aurului, al genului.

Stăteam de vorbă cu moș Dumitru Leancă care-mi povestea cum, copil fiind, l-a văzut ultima oară pe Eminescu: „După ce orizonturile i-au mistuit pașii prin lume, bătaile de aripă ale revenirilor l-au adus din nou în locurile natale“. Și moș Leancă recită în dulcea-i șoptire a glasului bătrîn versurile scrise de Eminescu în anul 1866: „Da! Da! Aș fi ferice, de-aș fi încă o dată / În patria-mi iubită, în locul meu natal. / Să pot a binezice cu mîntea-nflăcărată / „Visările juniei, visări de-un ideal“.

Zile de emoții, zile de lirism, zile de pios omagiu, închinare marelui poet Mihai Eminescu, suflet din sufletul țării care își făurește astăzi MARE VIITOR.

OVIDIU MARALOIU



ALEXANDRU IVASIUC:

CUNOAȘTERE DE NOAPTE

Inclinat spre dezbaterea unei problematice intelectuale și etice de primă însemnătate, vizînd în primul rînd dezvăluirea mecanismului gîndirii dogmatice și a consecințelor ei pe plan individual și social, Al. Ivasiuc, neîndoios, unul dintre cei mai interesanți reprezentanți ai tinerei generații de prozatori, se află la cel de al treilea roman al său, *Cunoaștere de noapte*.

Ca și în volumele sale anterioare — *Vestibul* și *Interval* — și în acest roman rolul principal revine unui ins care, după ce fusese incredințat că și-a organizat în mod ideal viața, descoperă, datorită unui accident ieșit din comun, că nu a trăit așa cum trebuie, că, în pofida unor aparente succese, a eșuat. Eșecul se datorește totdeauna unei viciale, simplificatoare înțelegeri a realităților.

De astă dată, personajul se numește Ion Marina, e înalt funcționar într-un minister cheie, iar accidentul

care declanșează criza e informația furnizată de un medic că soția sa suferă de o boală incurabilă. Că sfîrșitul ei inevitabil e foarte apropiat. Șocul e produs nu atît de durerea pe care o astfel de știre în mod firesc ar trebui să-l provoace, ci de constatarea că soția lui e pentru dînsul o ființă cu totul necunoscută, despre care nu are nici o imagine clară, că e doar un simplu semn convențional.

Străduindu-se, din vagi amintiri, să reconstituie portretul acestei ființe, Ion Marina își dă seama că viața însăși e pentru el o enigmă, descoperă că echilibrul său sufletesc e precar și dobîndit cu prețul unor renunțări esențiale, al unor grave concesii. Descoperă că s-a înșelat amarnic, lîmîindu-și intenționat, din comoditate, sfera preocupărilor și refuzîndu-se unei responsabilități proprii, sub pretextul supunerii la dis-

ciplină și al unui simț al ierarhiei sociale.

De remarcat că, și de astă dată, omul care și-a ratat viața, dintr-o eronată înțelegere a realității e un ins nu lipsit de reale calități: voluntar, perspicace, știind să impună, dotat cu un simț practic dezvoltat și cu o mare putere de muncă, Ion Marina pare, la prima impresie, un activist ideal, cu o viață bine organizată și echilibrată.

Reluînd în dezbatere o problematică față de care manifestă un interes deosebit, Al. Ivasiuc îl dezvăluie în *Cunoaștere de noapte*, aspecte asupra cărora în cărțile anterioare nu se oprise, acordînd denunțării spiritului filistin o importanță aparte. *Cunoaștere de noapte* se recomandă astfel ca o critică radicală și convingătoare a gîndirii dogmatice și, totodată, a filistinismului, considerat o consecință a acestei gîndiri.

EUGEN IUCA

NOTĂ

IUBIȚI, PĂSTRAȚI ZESTREA ETNOGRAFICĂ!

La muzeul satului din București, Televiziunea și-a ales cadrul pentru interpretul preferat de muzică populară. Pe un fundal de poartă din Gorj un cîntăreț își desfășoară repertoriul oltenesc.

Studioul „Sahia“ și-a inspirat aici filmele „Fata cu zestre“ și „Vezi rîndunelele se duc“. Studenții de la arta plastică se inspiră din frumusețea și puritatea creației populare, cei de la arhitectură fac studii.

Aici nu e un sat, e tot universul rustic românesc. Ultima piesă adusă e o casă din Lăpuș li va urma o moară cu butoi de la Porțile de fier. De cinci ani, muzeul se luptă să aducă o stîină veche din Munții Sebeșului. Ministerul Economiei Forestiere are datoria în acest caz să livreze, contra cost, cei 10 m.c. de lemn pe care-i cer în compensație ciobanii. Și de cinci ani n-o face deși lucrurile sînt aici clare fiind vorba de o instituție de cultură românească de larg ecou republican și internațional (un sfert de milion vizitatori anual din care mai bine de 80 000 străini). Dar tot ce înseamnă creație populară oricum nu poate încăpea în muzeu. El își poate sistematiza colecția, dar își impune de la un punct restricții de volum. Muzeul alege și colectează piesele cele mai reprezentative. Multe rămîn însă pe locul de baștină. Cum sînt ele păstrate? Cum se cultivă cea elementară îndatorire civică de a îngriji zestrea etnografică a fiecărei comune sau sat? Îi întreb așadar pe muzeografi: — Puteți spune cu deplină certitudine că nu se irosesc în clipa de față în țară valori etnografice? — Nu, n-o putem spune. Știam de fapt că morile de vînt de la Letea nu mai sînt întregi decît pe așezile O.N.T.-ului. Mai aflăm aici că se mai duc pe copcă pivele de bătut sumane bătrîne de 200 de ani și că dispar implacabil și neștiute de nimeni case, troițe cu valoare artistică, instalații tehnice vechi care dau indicii asupra meșteșugurilor epocii...

Și fiecare închide în lemn, în linie și în culoare gîndirea, sentimentele, harurile strămoșilor. Se poate stăvili oare acest proces de eroziune? Da, prin măsura conservării piesei etnografice „în situ“, cum se spune în limbaj specializat, adică la fața locului. Aici am vrut să ajungem. Așa dar, dacă aveți în sat lucruri de pe vremea străbunicilor, cum le păstrați? Cei 14 cercetători ai Muzeului Satului și muzeografi de la instituții similare salvează de la perisabilitate multe valori de veche artă populară. Dar ei nu pot acoperi decît o parte din teritoriu. În rest treaba urmează s-o facă autoritățile locale și sătenii. Li se cere să le ocrotească și să le repare cînd se strică. Dar mai înainte de asta să le înțeleagă și să le iubească.

Am dori să știm acum cîți cărturari de la țară se străduiesc să cultive respectul și venerația față de tot ce a ieșit din mîna de aur a poporului. De asemenea dacă muzeele județene au întreprins sau întreprind printre săteni ceea ce am putea numi educația muzeală.

V. T.

OBIECTIV. — De mai multă vreme, cuvîntul acesta și-a lărgit sfera înțelesurilor cu încă unul, pe care dicționarele limbii noastre, apărute cu ani în urmă, n-au avut cum să-l înregistreze. Sensurile mai dinainte cunoscute ale termenului erau acestea: *lînta asupra căreia trage o gură de foc sau lentilă a unui instrument de optică*. În sens abstract sau — cum se zice — *figurat*, el mai poate să însemne: *scop*, *tel*, *ca*, *de pildă*, în acest enunț: „*Obiectivul rubricii de față este să lămurim, pe scurt, înțelesurile unor cuvinte care au sau par a dobîndi o circulație mai întinsă*“.

Vom cita, acum, unul dintre multele exemple care ne stau la îndemînă și în care cuvîntul *obiectiv* nu are nici unul din sensurile amintite. Iată-l: „*Momentul intrării în funcțiune*

DICȚIONAR DE BUZUNAR

a noilor obiective marchează în același timp predarea unei ștafete. Este clipa cînd constructorii și montorii părăsesc șantierul pentru a face loc celor cărora le sînt incredințate noile mijloace tehnice“. (România liberă, nr. 7624, 24. IV. 1969). În articolul din care am desprins acest pasaj, se menționează apoi *obiectivele sau mijloacele tehnice* — cum le spune autorul textului: *Fabrica de conserve de la Calafat, două rafinării etc.*

Așadar, sensul nou al cuvîntului *obiectiv* este: *uzină, fabrică, mare întreprindere*.

REȚEA. — La început, rețea exprima sensul indeobște cunoscut: *țesătură de ață, de sfoară, de sîrmă etc. cu ochiuri în formă de plasă*. Mai tîrziu, cuvîntul a ajuns să însemne și *totalitatea drumurilor, căilor ferate, care pun în comunicație diferitele localități dintr-o țară*. În strînsă legătură cu această accepție, astăzi se poate vorbi de o *rețea comercială* (= totalitatea anumitor unități din comerț) de o *rețea a hidrocentralelor*, de o *rețea a stațiilor de radiofrecvență* și așa mai departe — termenul găsindu-și, astfel, o utilizare foarte largă.

Se vorbește chiar de *rețeaua de învățămînt*, înțelegîndu-se, prin aceasta, *totalitatea școlilor*.

N. MIHĂESCU



COOPERATIVELE AGRICOLE DE PRODUCȚIE trebuie să se dezvolte ca unități productive puternice, să valorifice în mod intensiv terenul agricol, baza tehnică-materială și forța de muncă de care dispun, să participe în mai mare măsură la formarea fondului central de produse agricole. Sarcina principală a cooperativei agricole o constituie creșterea producției și reducerea cheltuielilor pe unitatea de produs. Se estimează că, în perioada 1971—1975, producția globală agricolă a cooperativei va crește cu 35—40 la sută față de cei cinci ani anteriori.

— Din proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român.

Obiective importante pentru dezvoltarea agriculturii

(Urmare din pag. 1)

în sortimentul cerut și a industriei cu materii prime. În acest amplu proces de modernizare a agriculturii, satul românesc va putea progresa sporindu-și potențialul economic, apropiindu-se ferm de condițiile existente în orașe.

Obiectivele dezvoltării economiei naționale în perioada anilor 1971—1975 prevăd sporirea producției agricole cu 28—31 la sută față de nivelul anului 1970. Creșteri importante se prevăd în cincinalul viitor — nu numai în sectorul vegetal. Se preconizează ca efectivele de bovine să ajungă în 1975 la 6,5 milioane, cele de porcine la 10 milioane, ovinele la 15 milioane capete; iar numărul de păsări să crească la 78 milioane. Se vor construi noi complexe de creștere și îngrășare a animalelor, fabrici de furaje combinate și se va extinde considerabil mecanizarea lucrărilor în fermele de animale existente.

Desigur, problema sporirii eficienței economice a producției agricole îmbracă forme multiple. Considerăm însă că esențialul constă în aportul științei la perfecționarea tehnologiilor în agricultură. Este suficient să arătăm că numai prin extinderea erbicidării pe sute de mii de ha se rea-

lizează anual o economie de muncă în valoare de zeci de milioane lei. De asemenea, prezintă importanță deosebită ridicarea nivelului de pregătire a cadrelor din agricultură astfel ca tehnica nouă în dotare, noile tehnologii să fie folosite.

Directivele Congresului al X-lea al Partidului Comunist Român prevăd intensificarea continuă a cercetării științifice, extinderea în producție a unor soiuri de cereale, plante tehnice și material săditor viti-pomicol de mare productivitate. Cercetări noi vor fi întreprinse în scopul ameliorării raselor, de animale, îmbunătățirii activității hidroameliorative. Propaganda tehnică agricolă va fi îmbunătățită pentru a răspunde operativ necesității generalizării noului, popularizării experienței înaintate.

Dezbaterea documentelor de partid elaborate în vederea apropiatului Congres al P.C.R. prilejuiește reliefașarea unor noi rezerve de creștere a producției și productivității muncii agricole. Vom face totul pentru a încheia acest an agricol cu rezultate pe măsura posibilităților create și a sarcinilor trasate de Congresul precedent al partidului aducându-ne astfel aportul la creșterea bunăstării celor ce muncesc.



IN ÎNTIMPINAREA CONGRESULUI

MAȘINI ȘI UTILAJE NOI

Se transportă zi de zi, pe toate șoselele și pe toate liniile de cale ferată. Le întâlnim pe marile platforme industriale, în adâncurile pămintului, pe cimpurile țării sau în desigurul codrilor la exploatarea forestieră și le admirăm linia modernă, nivelul tot mai înalt de tehnicitate. Admirăm instalațiile de foraj ploieștene, strungurile de mare precizie din Arad, locomotivele Diesel craiovene, camioanele și tractoarele din Brașov. Și mai admirăm o dată cu ele pe toți aceia care cu mâini de aur și minte ageră dau viață metalului făurit de siderurgii hunedoreni și reșițeni, de cei din Galați sau Cimpia Turzii. Îi admirăm pentru tot ce au realizat și vor realiza în cinstea Congresului și aniversării a 25 de ani de la eliberarea țării, pentru oțelul și fonta realizate peste plan, a căror valoare, în primele cinci luni ale acestui an deosebit, se ridică la 75 milioane lei.

„ARGEȘ '69“

Țara se înnoiește. Se modernizează întreprinderile industriale, agricultura. Cerințele sînt tot mai mari. În acest mare proces de transformare, știința și cultura au un rol primordial. Acțiunea „Argeș '69“ — șantier al tehnicii moderne — dovedește o dată mai mult dorința oamenilor muncii de a fi la înălțimea prevederilor din proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al P.C.R.

Manifestările ce au loc în cadrul acestei acțiuni cuprind: simpozioane, sesiuni tehnico-științifice, schimburi de experiență, colocvii, conferințe și concursuri pe meserii, expoziții etc. Organizate cu sprijinul Academiei și a unor institute din Capitală, aceste manifestări vor informa pe oamenii muncii din întreprinderile industriale, de pe șantier și de pe ogoarele județului Argeș cu cele mai noi realizări în știință și tehnica românească și de peste hotare.

Oameni noi în țară nouă.

VOIEVOZII DIN BIHOR

Aici e vorba de cărbune, iar victoriile se raportează în fiecare zi și chiar pe schimburi. Cea mai de seamă însă a fost anunțată în ziua de vineri, 13! Așadar, victorie pe toată linia. Știrea e redată simplu, fără înfloritură: „Planul de producție pe primul semestru, îndeplinit“. În bani mărunți asta înseamnă 17 500 tone — un munte de lignit scos peste prevederile de plan; mai înseamnă un plus de 2 500 tone bitum. Lista continuă cu alte realizări și se încheie cu noi angajamente în cinstea Congresului al X-lea al partidului și aniversării unui sfert de veac de la eliberare și cu tradiționalul salut „Bun noroc“, la care noi le urăm din toată inima, succese sporite.



În aceste zile pe ogoarele cooperativei agricole din Ilieana (Ilfov)

Trebuie să aștept cinci-zeci de minute, neapărat. Până sună din nou clopoțelul, de recreație. Am, prin urmare, vreme destulă să parcurg coridoarele, să cobor agale scările în curte și să ascult, pătruns de o adâncă emoție, de toți trăita, de cite ori îl auzim, zvonul școlii. Copiii satului învață. În liniște deplină. Dacă o iei încetșor pe sub ferestrele clădirii, deslușești vocile cristaline ale copiilor, răspunzând la întrebările și explicațiile omului de la catedră, limpezii, pătrunzătoare.

Stau sub ferestrele clasei unei școli generale din Nadeș, județul Mureș, așteptându-l să iasă de la lecție pe unul din colegii mei de clasă, Liviu Dan. Știu în această clipă că în miile de comune și sate, cuprinse geografic în atit de draga hartă a Republicii noastre socialiste, se întâmplă la fel: adică se desăvârșește același proces

● PĂTRAR DE VEAC ●

ÎNTRU DOUĂ RECREAȚII

larg, cuprinzător, al învățămîntului și că rețeaua de școli elementare, generale, de licee și școli profesionale, împinzind satele noastre, se mulează armonios pe această hartă, că nici cel mai mărunț cătun nu este uitat. Murmurul cunoscut, vrăjit, se aude pretutindeni. Învățători, profesori, cu un cuvînt pedagogi, veghează ca acest proces vast, minuțios în același timp, să evolueze, să se dezvolte, din treaptă în treaptă, acum, în anul ce justifică noi il numim jubiliar.

Unul din cele mai răspîndite proverbe românești sună simplu, ca un postulat: „Ai carte, ai parte!“

În cea mai lapidară formulă e cuprins un adevăr fundamental, cu un conținut pe care numai proverbele îl condensează, exprimîndu-l astfel. Cartea, taina cuprinsă în șirurile de cimpuri albe, oițe negre, acum e cunoscută de toți cei din sat. De douăzeci și cinci de ani s-a întreprins, metodic, cu mare dăruire, această operă revoluționară în sensul ei cel mai înalt. Cartea, știința de carte, răspîndirea ei pretutindeni, e o mare victorie realizată de Partidul Comunist Român, o componentă esențială a ecuației leniniste privind construirea societății socialiste. Noi

consemnăm aici nu numai sub aspectul ei, desigur definitiv, al sistemului de învățămînt, care ar fi rîul principal, ci și prin afluenții ce-i îmbogățesc albia. Mă gîndesc la rafturile de cărți din bibliotecile comunale, la sutele de mii de fișe de cititor, la edificiile dedicate culturii, vieții spirituale a satului românesc — cămine culturale, cinematografe — la experiența acumulată de-acum și întrată în tradiție a săvîșirii actului de cultură.

Începe, cu acest murmur ce răzbate din clasele unei școli de țară, neîntrerupt, de neînvinș, însuși viitorul. Astfel mi se încheagă, între două recreații, unul din capitolele cronicii anului XXV închinat spiritualetății satului românesc, dacă vrei, o realitate ce nu poate fi omisă, cînd o întîlnim.

ȘTEFAN LUCA

În fiecare rînd al acestor documente de partid vorbesc douăzeci de milioane de oameni. Ele exprimă conștiința poporului nostru lășînd să se întrevadă edificiul României de mâine. Totul spre progres, spre perfecționare, creștere și dezvoltare. Economistul își are partea lui a industriei și agriculturii, omul politic pe a lui, în conducerea societății și în legăturile cu lumea mare, omul de cultură în implicațiile ideologice ale muncii sale. Și pentru toți se precizează ideile scumpe ale democrației și legalității, ale eficienței opiniei publice, ale libertății și responsabilității sociale. Am fost martori la cîștigarea acestor bunuri,

DE PE ACEASTĂ TEMELIE

fără de care un stat modern și o viață dreaptă a unui popor ar fi iluzii și vorbe goale. Se folosește expresia „temelia legilor“, se vorbește de „drepturile și libertățile garantate de Constituție“, se constată o caracteristică a evoluției statului nostru în „crearea celor mai favorabile condiții pentru manifestarea plenară, nestingherită, a personalității umane“. Sînt gîndurile și grijile partidului care conduce treburile țării, pentru că sînt gîndurile și grijile fiecărui cetățean a cărui conștiință răspunde înaltelor îndatoriri. De-aici, de pe această temelie putem gîndi mai departe, la lucrul fiecărei zile, în uzine, pe ogoare, în școli, în institute de cercetare la bucuria și amărăciunea tuturor profesioniștilor — de la condiția noastră de oameni și de cetățeni care avem o datorie mai scumpă decît oricare: să înțelegem cum putem fi liberi, ca indivizi, ca societate, ca stat între state. Și ce trebuie să facem ca să ne asigurăm libertatea și progresul neîncetat al patriei.

Aceste teze care prefigurează viitorul țării și îi apără constituția sînt ele însele o constituție a conștiinței noastre.

ION HOREA

FAZA INTERJUDEȚEANĂ

AL IX-lea CONCURS AL FORMAȚIILOR ARTISTICE DE AMATORI

CONSTANȚA ■ GALAȚI ■ TULCEA ■ BRĂILA

Mai multă exigență

Brăila, bătrînul oraș de pe marginea Dunării, a găzduit, zilele trecute, faza interjudețeană a celui de-al IX-lea concurs al formațiilor artistice de amatori. La această frumoasă competiție artistică au luat parte artiști amatori din județele Brăila, Constanța, Galați și Tulcea.

S-a putut constata, cu acest prilej, că în toate cele patru județe, în vremea ce s-a scurs de la cel de-al VIII-lea concurs și pînă azi, a fost o mai mare preocupare în vederea pregătirii artiștilor amatori de toate genurile. S-au perindat pe scenă coruri mixte și coruri pe voci egale, de bărbați și femei. Au concurat și multe grupuri corale, iar pe linia dansului popular s-a dovedit aceeași asiduitate. Am văzut, pe lângă formații mixte, formații de bărbați și formații de femei, grupuri de dansatori și dansatori soliști, care au desfășurat un program bogat și variat.



Solista Liliana Dumitrache, de la căminul cultural Nămolosa, județul Galați

Ne-a plăcut corul C.F.R. din Galați, care atît în ceea ce privește repertoriul, cît și calitatea artistică a executării, s-a prezentat la un nivel corespunzător; fanfara din Tecuci, cu repertoriul său specific local a fost primită cu viu interes de către public; dansatorii căminului cultural din comuna Făgărașul-nou, județul Tulcea, au cucerit sala prin dansurile lor folclorice, și prin talentul cu care le-au executat. Merită laude și formația de dansuri, alcătuită din trei generații, din comuna Gropeni, județul Brăila.

La spectacolele date de echipele artistice din cele patru județe s-a constatat însă o slabă pregătire a formațiilor corale. Constanța și Tulcea, de exemplu, au prezentat numai coruri pe voci egale (de femei). Și în celelalte două județe, unii dintre soliștii vocali au interpretat și cîntece din alte zone folclorice, iar alții au imitat pe artiștii profesioniști care cîntă la radio și televiziune. Credem că spectacolele ar fi fost mult mai reușite, dacă fiecare comitet județean ar fi fost mai exigent în alegerea formațiilor pentru concurs și ar fi desfășurat programe mai scurte. S-a constatat că au ajuns la interjudețeană și unele formații slabe, cu mult sub nivelul celor corespunzătoare.

ȘERBAN NEDELICU

Grup de dansatori de la căminul cultural Făgărașul Nou, județul Tulcea.



Formația de dansuri populare a căminului cultural din Gropeni, județul Brăila.



Corul căminului cultural din Cobadin, județul Constanța.

Sîmbătă, 14 iunie, a început concomitent la Turnu-Severin și Brăila desfășurarea fazei interjudețene a celui de-al IX-lea Concurs al formațiilor muzical coregrafice de amatori. Cele două orașe de pe malul Dunării au fost primele localități cărora li s-a încredințat misiunea deloc ușoară de a găzdui această întrecere a talentelor, întrecere care va continua în celelalte opt centre din țară stabilite și se va încheia în luna august la București.

La Turnu-Severin, cele trei zile de desfășurare a întrecerii au reprezentat tot atîtea zile de mare animație a orașului, de freamăt neobișnuit. Circa 4000 de artiști amatori din județele Dolj, Gorj, Caraș-Severin și Mehedinți — încadrați în formații ale așezămintelor culturale, ale sindicatelor și cooperației meșteșugărești — au pus în joc tot talentul și priceperea pentru a demonstra, atît publicului entuziast, cît și juriului central, că merită cîntea de a fi promovați în faza finală.

Sărbătoarea artiștilor amatori stabiliți la acest centru de concurs a început încă din stradă. Fanfarele cîntau în frumoasa grădină a orașului, o revărsare de costume populare de toate culorile se îndrepta pe căi diferite spre sala de teatru a casei de cultură, zeci de autobuze își aș-

teptau rîndul la parcare. Panouri, afișe, lozinci etc... Un du-te-vino continuu între interpretii ce-și încheiau programul și cei ce se apropiu cu emoție de clipa intrării în scenă. La intrare, protestele spectatorilor întîrziati, cărora nu li se permitea accesul în sală decît la anumite ore, spre a nu stînjiți buna desfășurare a spectacolelor. Și deodată, cînd intrați în sală, lăsați toată animația afară și făceai cunoștință cu liniștea plină de încîntare a celor ce urmăreau evoluția programului.

S-au perindat în scenă genuri de artă — deosebit de variate, atît în interpretarea artiștilor de la orașe cît și ai celor de la sate. Alături de coruri mixte au apărut coruri de bărbați, coruri de cameră, grupuri și ansambluri folclorice, numeroase tarafuri și orchestre de muzică populară și ușoară, formații de fluierași, soliști vocali și instrumentiști; brigăzi artistice și ansambluri de estra-

DOLJ ■ GORJ ■ CARAȘ-SEVERIN ■ MEHEDINȚI

Zile de mare animație

dă; formații numeroase de dansuri, grupuri și soliști dansatori; fanfare, tamburași, cavaliști, cimpoieri, cobzari etc. Cu multă atenție urmăreau spectatorii pe muncitorii mineri și funcționarii de la Anina interpretînd opereta Ana Lugojana de Filaret Barbu. O vie curiozitate au stîrnit formațiile de dansuri ale județului Caraș-Severin, pentru spectatorii care nu cunoșteau specificul acestora, cu totul altul decît cel al dansatorilor olteni.

Este adevărat că nu toți factorii locali ai celor patru județe participante au respectat zicala „puțin și bun”. ci s-au lăsat, din diverse cauze, ispitiți să aducă și unele formații mai modeste în concurs. Esențial însă nu este acest lucru. Așa cum mărturiseau unii din membrii juriului (prof. univ. Mihai Pop, compozitorii Florin Comișel, Aurel Giroveanu, Norbert Petri, Ludovic Paecag și alții) esențial este fenomenul

de accentuată diversificare a artei de amatori, această permanentă căutare de noi formule de prezentare scenică a unui gen sau altul, o pondere sporită a genurilor de artă cultă, reflectare firească a creșterii nivelului de cultură a maselor, prezența surprinzător de numeroasă a ansamblurilor de estradă etc... Iar ca nivel de calitate, el se vedește a fi, la formațiile de valoare, superior celui din concursurile precedente. Membrii juriului s-au referit, de asemenea, la ecoul de durată al unor asemenea acțiuni în viața unor localități și județe nou înființate, prilejul deosebit care li se oferă spectatorilor de a-și lărgi aria de cunoaștere artistică atît prin vizionarea unor formații din zone folclorice diferite cît și prin varietatea de genuri de care aminteam. În orice caz, viața unor asemenea faze trebuie prelungită prin acțiunile ce se vor lua, în continuare, pe plan local.

În ceea ce privește „performanțele”, ca în orice concurs, pînă la urmă cîștigă cel mai bun. Pînă atunci, subliniem deocamdată „gong la faza interjudețeană”.

TIBERIU BĂNULESCU

Pământul acesta, cuprins între spânări de munți, curgînd apoi spre blindețele colinelor subcarpatice și spre calmul depresiunilor cu înfățișare de șes, este un pământ al luptei și al libertății, este una din vetrele civilizației materiale și spirituale românești.

Treptele istoriei urcă aici, prin urmele lăsate de locuitorii, pînă în paleolitic, trecînd prin epoci de vechime: epoca bronzului, atestată de obiectele găsite pe dealul Sprengi, pe Movila Crișianului, epoca fierului, demonstrată de descoperirile de la Hărman, Sîmpetru, Rotbav, Rupea. Ținutul acesta, călcat de încălțările de piele de vită ale dacilor și de sandale romane, a cunoscut o viață neîntreruptă și după 271, anul retragerii stăpînirii romane și, astfel, secole întregi au privit suflarea de viață românească de pe ambele versante ale Carpaților. Imprejurări istorice au făcut să se statornicească aici și populații de alte naționalități, trăind în înțelegere și comunitate de năzuințe cu populația românească. Marile mișcări sociale care au zguduit pământul acestui județ, cele din anii 1437, 1514, 1784, au numărat, lingă tărâni și meșteșugarii români, și pe cei maghiari și germani. Poartă a Ardealului, Brașovul a cunoscut, în restrîns, mîndria dreptății și a îndrăzneții, cultivîndu-și legăturile politice cu Țările Române, alăturîndu-se, într-o mare clipă de conștiință a unității naționale, luptei lui Mihai Viteazul pentru unire și eliberare sub dominația habsburgică. Brașovul înscrie pagini glorioase de rezistență la tentativele de ocupație ale trupelor imperiale austriece. Alt an de cumpănă și renaștere al istoriei noastre, anul 1848, găsește Brașovul pe baricada revoluției. Fiii acestui pământ au semnat cu singele lor cucerirea independenței la 1877, urmașii lor au dus mai departe sacrificiul: ținutul acesta va rămîne în istoria mișcării muncitorești prin lupta dusă de P.C.R. în anii ilegalității, prin puternicele greve ale textiliștilor și metalurgistilor brașo-

veni, prin acțiunile muncitorilor împotriva regimului politic fascist.

Veacurile de frământări politice și sociale și-au așezat amprenta în tot locul și județul este împinzit de vestigii istorice încărcate de emoția amintirii: cetăți țărănești la Rîșnov, Ghimbav, Prejmer, Hărman, turnuri de apărare pe Warte, castelul de la Bran, iar în oraș, primul lăcaș de cultură al românilor — școala scheenilor, biserica Sf. Nicolae, biserica Neagră și biserica Bartolomeu. Ele conviețuiesc cu edificiile vieții noi, și destinul lor comun nu numără, adeveseori, mai mult de două decenii.

Oamenii acestui ținut, vestiți prin hărnicia și priceperea lor, au ridicat cetăți moderne, în care bate pulsul vremii noastre, cetăți din beton și din sticlă, cu ferestre deschise larg spre viitor. Renumiții meșteșugari de ieri și-au păstrat faima, și de sub mîinile lor au iesit marile uzine Tractorul, Steagul Roșu și Rulmentul. S-au

rea la agricultura socialistă: în 1950, ia ființă prima cooperativă agricolă de producție, la Hărman. Alte sate îi urmează exemplul și, în 1962, procesul de cooperativizare este încheiat, punîndu-se astfel bazele unei agriculturi raționale și intensive. În 1968, în județ existau 71 cooperative agricole, 8 I.A.S. cu 60 de ferme, 4 întreprinderi pentru mecanizarea agriculturii, o uzină de reparat utilaje și mașini agricole. Averele obștească a cooperativelor agricole a crescut față de 1962 cu 99,7 la sută, iar valoarea zăii-muncă a ajuns în unele unități (Ghimbav, Codlea, Cristian, Săcele) la peste 35 lei.

Cei care au făurit bunurile materiale și spirituale ale acestui ținut înzestrat cu bogăție și frumusețe sînt ei înșiși formați de leagănul de cultură care a fost dintotdeauna Brașovul. Școala românească din Schei, înființată cu cinci secole în urmă, a conviețuit cu școlile de limbă germa-

la Brașov, Predeal, Săcele, Codlea, Zărnești, Rîșnov, Feldioara, Rupea, Șercaia, Orașul Victoria. Cadrele tehnice de mine sînt pregătite de cinci licee de specialitate și de grupuri școlare profesionale și tehnice. Dezvoltarea învățămîntului a făcut din Brașov o citadelă universitară. La Institutul politehnic de aici se pregătesc 4300 de studenți, iar la cele trei facultăți (matematică, fizică-chimie, științe biologice-agricultură) studiază peste 1000 de tineri. De la primele școli și primele tipărituri ale lui Coreși pînă la realizările de azi s-a desfășurat un drum al strădaniilor, al dorinței de cunoaștere, drum marcat de evenimente și personalități care cinstesc tradițiile culturale ale acestor locuri și ale țării întregi.

La fel de bogate sînt tradițiile artistice, care curg prin veacuri spre noi, aducîndu-ne zestrea de frumusețe a locuitorilor. Ei sînt aceia care au creat și care se bucură de prezența prestigioasă a Filarmonicii „Gh. Dima”, de prezența Teatrului Muzical, a Teatrului de Stat, a Orchestrei de muzică populară „Miorița”. Climatul artistic este împlinit de arta populară care și dezvoltă, ca peste tot, vitalitatea și sensurile multiple. Iconarii din Făgăraș, ceramiștii Branului, cioplitorii din Tara Birsei, țesătorii din Tara Oltului au plămădit un chip anume fapturii spirituale a oamenilor de aici. Întreg ținutul cultivă moștenirea, ducînd-o mai departe, pe coordonate de timp și de loc și astfel dansatorii ansamblului Poenița au făcut să răsună pas de joc românesc la Efes, în Turcia, primind pentru arta lor și a străbunilor lor marele premiu. Zilele acestea, acest ansamblu folcloric reprezintă culorile românești în Franța, în Tunis, de unde așteptăm vești la fel de îmbucurătoare, elogii cu care, într-un fel, ne-am obișnuit.

Sînt roade ale muncii și ale înzestrării, pe care oamenii acestui județ le adaugă, cu mîndrie îndreptățită, la efortul creator al țării întregi.

MARILENA VULPE

AM O ȚARĂ CA O FLOARE

BRAȘOV

ridicat și s-au dezvoltat întreprinderi industriale cu profilul cel mai divers, acoperind întreaga suprafață a județului: Combinatul chimic Victoria, Uzina chimică Rîșnov, Fabrica de piine Brașov, Colorom Codlea, fabricile de celuloză și hirtie Ghimbav și Zărnești, fabricile de prelucrare a lemnului Codlea, Homorod, Zărnești, Rîșnov.

Decorul industrial al județului Brașov se alătură armonios decorului natural, darnic în surprize, căci griul și floarea de colț cresc la fel de bucurătoare în hotarele acestui ținut. Resursele naturale ale pământului sînt valorificate din plin, o dată cu trece-

nă și limbă maghiară, care i s-au alăturat în secolul al XVI-lea. Preocupările de învățămînt au crescut continuu și în anul 1850 ia ființă la Brașov gimnaziul românesc, la care învățau și elevi de peste Carpați. Școlile brașovene au dat o pleiadă strălucită de absolvenți, care s-au afirmat în știința și cultura românească, rămîind în memoria poporului: Titu Maiorescu, Octavian Goga, Lucian Blaga, Sextil Pușcariu, Ciprian Porumbescu, Șt. O. Iosif, George Dima. Tradițiile cărturărești se prelungează azi prin școlile noi: 12 din cele 16 licee existente au fost înființate în anii de după reforma învățămîntului

GEORGE CĂLINESCU

Astăzi George Călinescu ar fi trebuit să împlinească 70 de ani. Disparația sa în martie 1965 a fost una dintre cele mai mari pierderi suferite de cultura românească în ultima vreme.

Locuia undeva, în București, pe o străduță tăiată de panglicile liniei de tramvai, într-o casă ale cărei planuri de construcție îi aparțineau; acolo, înconjurat de verdele unei grădini ciudate în fața unui vechi pupitru, în picioare, scria George Călinescu, acolo își primea prietenii pentru a-i încanta cu monologul său incandescent, cu verva sa pole-

FILĂ DE CALENDAR

mică, ori cu ironiile sale atît de corosive. Scria și studia enorm, părăsindu-și cărțile a-rareori și atunci numai pentru a-și ține cursul său special de literatură la facultate; în asemenea momente amfiteatrul Odobescu era arhiplin, nu numai studenții, ci și profesorii nevrînd să lipsească de la o asemenea sărbătoare de cultură și de inteligență critică; în fața acestei asistențe idolatre George Călinescu comenta scriitorii dintre cei mai apropiați de perfecțiune, perorînd cu fantezie, debordînd în metafore, ori oprindu-și teatral dansul hipnotizator al miimilor pentru a observa atent reacțiile celor care-l ascultau; aproape că-și cînta cuvintele sieși, subliniind cu lucirea ochilor hazul lui Creangă, ori melancolia lui Eminescu.

Militant pe tărîm social, mereu prezent în istoria faptelor, George Călinescu a condus Institutul de literatură și folclor, instituit ce azi îi poartă

numele și a fost mulți ani deputat în Marea Adunare Națională fiind ales într-o circumscripție din apropierea Bucureștilor. Preocupările sale artistice n-au exclus niciodată participarea entuziastă la evenimentul social-politic. În acest sens „cronicile optimistului” din Contemporanul fiind edificatoare. Artist de geniu, cu o largă informație critică, George Călinescu s-a manifestat multiplu în toate sensurile existenței estetice. Autor al monumentalei Istorie a literaturii române de la origini pînă în prezent, al Principiilor de estetică, exeget al lui Mihai Eminescu, poet pe care l-a intuit desăvîrșit în Viața lui Eminescu, și în Opera lui Eminescu, într-un cuvînt, critic de geniu, comentator al literaturii spaniole, cit și al folclorului, romancier de mare vocație (Cartea nunții, Enigma Otiliei, Bietul Ioanide, Scriinul negru), „exceptional creator epic” (Pompiliu Constantinescu), deliberat inscripționat pe o orbită a literaturii muntene (I. Ghica, N. Filimon, Anton Pann, I. L. Caragiale, Matei Caragiale) pentru care morfologia urbei constituie ținta primordială a investigației, cu o observație morală în sensul clasicității; poet, dramaturg despre care Tudor Arghezi scrie că „e un model de stil”; în sfîrșit animator al presei literare, editînd Jurnalul literar, revistă prestigioasă, adevărată școală de formare a unor scriitori și critici eminenți. Și totuși, însumînd o operă monumentală, atît de modest poate să scrie despre el însuși în Compendiu; „G. Călinescu a început cu poezii, fără a-și fi revelat încă toată producția în această direcție, fiind mai cunoscut ca biograf și romancier”.

A murit George Călinescu în 1965. Altfel ar fi împlinit azi 70 de ani și i-am fi dăruit florile recunoștinței noastre. Fie ca măcar în acest fel s-o facem astăzi, omagiindu-l dincolo de noi.

IULIAN NEACȘU



„Privighetoarea din România”

Totul a început cu ani în urmă, cînd vedetele filmelor indiene Raj Kapoor și Nargis cucereau publicul cinetii bucureștene. Printre cei care urmăreau fascinantă dramă desfășurată în îndepărtata Indie, se număra și o fetiță, Maria, care a mers de zeci de ori să urmărească Vagabondul sau Articolul 420. Aceste filme au trezit în Maria pasiunea pentru muzica și dansul indian. Știa pe de rost toate cîntecurile lui Raj și ale Nargisei, i se întipăriseră în minte secvențe cu secvență aventurile de pe ecran. De atunci viața ei a căpătat un sens. A început să studieze limba hindji și limba engleză, a citit tot ce se putea citi despre India, a audiat discuri, benzi de magnetofon. După câteva piruete ca balerină la Teatrul C. I.

Tănase, pe aceeași scenă Maria s-a transformat în Narghita și a început să interpreteze cîntece și dansuri din țara fluviului Gange.

O întrebăm: De unde acest pseudonim... exotic?

— În amintirea filmului Vagabondul... Nargis... Narghita, care în traducere înseamnă — „cîntec pentru regi”.

Locuința Narghitei este un veritabil colț de India într-unul din cartierele Bucureștilor. Ne primește în pitorescul Sari în fir de aur pe care i l-a dăruit prim-ministrul Indiei, Indira Gandhi, cu ocazia turneului întreprins în țara lui Raj Kapoor.

Visurile Narghitei au căoțat contur cu ocazia vizitei în țara noastră a unor delegații oficiale indiene, cînd primește invitația de a vizita Orientul și bineînțeles mult dorita Indie. — Și iată-o pe Narghita în vizită la eroul ei preferat Raj Kapoor (care-și amintește cu nespusă plăcere de România), la tîntas cu Nargis sau la cunoscuții compozitori ai filmului Vagabondul Jaikishan și Shankar, ascultînd-o pe Lata Mangeshkar, celebra actriță indiană care are mii de imprimări la Radio.

Începe o muncă perseverentă, audiiții, vizionează zeci de filme muzicale și de dans indiene, face imprimări la radio, dar adevărată consacrare i-o aduc recitalurile și concertele susținute în fața exigentului public indian.

Revista CINE ADVANCE o califică drept „un fenomen muzical” ziarul de mare tiraj HINDUSTAN TIMES adnota că „Narghita este unica europeană care interpretează muzica ușoară indiană cu extremă ușurință, asociind un farmec rar întîlnit cu sensibilitatea rafinată”. „Privighetoarea din România” este titlul pe care ziarul SUNDAY STANDARD îl dă articolului său despre Narghita, subliniind în rîndurile sale că aceasta interpretează cu un talent fantastic muzica ușoară indiană, întrecîndu-i categoria pe The Beatles care au abordat și ei acest domeniu. Sînt doar cîteva din comentariile presei despre „fenomenul Narghita”.

Din India începe seria călătoriilor sale la Cairo, în Egipt pentru un film muzical la televiziune, în Italia, R.F.G., Iugoslavia și Franța. Întoarsă în țară, Narghita a imprimat la Casa de discuri Electrecord cel de al treilea disc al său cu melodii de muzică ușoară indiană. Înregistrările sînt așteptate cu viu interes la Delhi și Bombay. Recent a început un nou turneu în Cehoslovacia de unde va pleca mai departe în Finlanda, Olanda, Grecia, Israel și Turcia.

ȘTEFAN DRAGHIA

ÎN SLUJBA OMULUI ȘI A ȘTIINȚEI

de prof. dr. doc. PETRE VANCEA
membru corespondent al Academiei R. S. România

Un filozof român spunea, că trebuie să privești cu rezervă pe toți aceia care fac uz de cunoscuta formulă: „pe vremea mea se petreceau lucruri nemaipomenite”, și imediat cu ironia-i cunoscută, adăuga, că pe vremea lui nu s-a întâmplat nimic extraordinar, fapt care poate fi constatat de oricine.

În lumina acestei poziții trebuie înțeleasă și viața mea. Dacă în știința medicală românească s-ar fi întâmplat un lucru extraordinar, ca de altfel în întreaga știință românească, evenimentul, sau evenimentele extraordinare trebuiau să fie caracterizate prin universitate, și consacrate prin acordarea unei mari distincții internaționale — de pildă premiul Nobel — și printr-un folos general, uman incontestabil.

Dacă personal am realizat pe plan profesional științific ceva mai deosebit, acest lucru se datorește muncii perseverente, eu făcând parte, tipologie vorbind, din grupul oamenilor activi. Marii inspirații cărora li se revelează adevăruri fundamentale sînt niste privilegiați, chiar dacă nu sînt fericiți. Dar și cei care trebuie să asude năncind au uneori norocul să fie răsplătiți pentru rezultatele activității lor. Eu nu m-am bizuit numai pe intuiție, deoarece roadele acesteia, cînd sînt obținute, sînt sigure, dar nu ai întotdeauna certitudinea că ești servit. Am împletit observația, adică contactul nemijlocit cu obiectul cercetat, cu jocul de ipoteze caracteristice spiritului cercetătorului modern. Am aplicat cu consecvență formula lui Cuvier: simplul observator al naturii este obligat să stea la pîndă, așteptînd să i se dezvăluie, în timp ce experimentatorul o constrînge să i se dezvăluie.

O MARE SATISFACȚIE

Am muncit 45 ani în care timp am slujit „legea medicală” și nu alta, cum spune Hipocrate. Am obținut satisfacții științifice și sociale și tot atîtea neplăceri, dacă nu mai multe. Etica profesiunii noastre este formulată în jurămîntul lui Hipocrate. Ea este întregită de etica generală a societății epocii în care lucrăm. După 45 de ani de activitate, la Paris, am obținut o nouă satisfacție prin distincția acordată în unanimitate de Liga Internațională contra Tracomului. Mi s-a decernat acolo medalia de aur a anului 1969 și am fost ales dintre 5 candidați din diferite țări. Pentru acordarea acestei prestigioase distincții s-a ținut seama de următoarele lucrări în care au fost consemnate rezultatele pozitive în combaterea tracomului și anume:

— Există posibilitatea vaccinoterapiei tracomului? Această lucrare a fost comunicată în 1924 la Societatea de Biologie din Paris și publicată în revista acestei societăți. La data aceea eram student în anul IV la Facultatea de Medicină din Cluj. Astăzi vaccino-terapia tracomului este curentă. Între anii 1936—1939, am arătat că membrana corio alantoidă a oului embrionat de găină constituie un mediu excelent pentru cultivarea virusului tracomului. Comunicarea acestor experiențe am făcut-o tot la Soc. de Biologie din Paris. Astăzi metoda a devenit generală și vaccinul antitracomatos se obține prin utilizarea virusului cultivat pe acest mediu.

În 1964, un colectiv de învățați chinezi reunind oftalmologiști, bacteriologiști și virologi (Tang, Chang și Wang) a identificat și descris virusul tracomului, după metoda mai sus arătată.

În 1940, într-un studiu publicat în Annales d'Oculistique (Paris), am preconizat tratamentul prin sulfamide al acestei răspîndite și teribile boli. Astăzi sulfamido-terapia tracomului este curentă.

Toate lucrările mele legate de studiul tracomului, tehnicile de laborator, observațiile și investigațiile clinice n-au făcut altceva decît au ilustrat

justețea principiilor de mai sus. Nu este nevoie să indic tehnicile chirurgicale sau cercetările anatomo-patologice, ori fiziopatologice fiindcă sînt cunoscute de specialiști, chiar dacă îndeminarea mea profesională a făcut uz de tehnici mai subtile. Sub raport tehnic chirurgical orice medic poate să aducă contribuții personale în această artă și știință în același timp.

RĂSPUNS ȘI INDEMNURI

În răspunsul meu cu ocazia solemnității decernării medaliai de aur, am subliniat două lucruri esențiale care au impresionat asistența:

— Regimul social-politic din România a creat un standard de viață și condiții de igienă socială care au împiedicat răspîndirea acestei boli, din unele focare izolate.

— Trachomul a fost eradicat în țara noastră prin aceste condiții create de regim și prin competența teoretică și practică a oftalmologilor români. Acest lucru este extrem de important, dacă ne gîndim, că pe pămînt sînt aproape 500 de milioane de trachomatoși, dintre care, 8 milioane orbi și 80 milioane de inapți pentru muncă; și astăzi există popoare cu o mare civilizație care n-au putut încă eradică această boală. Citez o singură țară — Japonia care are în unele provincii ale sale între 60 și 90 la sută trachomatoși.

Orice fapt ca cel petrecut la Paris nu trebuie să bucure pe premiat, pentru satisfacția lui personală, ci pentru faptul că contribuie și el la creșterea prestigiului internațional al țării.

Fiecare cetățean trebuie să aibă prezentă în conștiința lui formula lui Iorga: „Dacă nu poate face foarte bine sau bine, să faci măcar puțin bine.” Fiindcă binele general este suma faptelor cetățenești care cuprind foarte binele, binele și puținutul bine, orice cetățean al țării este dator să cerceteze activitatea desfășurată în ultimii 25 ani pentru a vedea cu ce a contribuit la strălucirea sărbătoririi apropiate. Cu acest prilej nimeni nu poate fi acuzat că nu poate veni cu un dar strălucit, dar fiecare este dator să-și examineze viața privată și publică și dacă n-a făcut încă nimic deosebit nu trebuie să-și cruțe eforturile pînă nu va realiza, în viitorul apropiat, ceva demn de conștiința unui cetățean revoluționar, măcar acel „puținutul bine”, după expresia marelui dascăl Iorga. Este vorba de stabilirea unor principii pedagogice sănătoase pentru educația și instruirea maselor și pentru indemnul la muncă al omului obișnuit, fiindcă marii binefăcători au mai puțină nevoie sau n-au nevoie de loc de indemnurile noastre, apariția lor imo nîndu-se ca o necesitate, întocmai ca și legile mișcării corpului ceresc.

PROCEDEU ORIGINAL ÎN ELECTRONICA

La unul din marile combinate chimice ale României — Borzești, s-a realizat un procedeu de largă utilitate în chimia industrială: dr. ing. C. Braniște a conceput într-un mod original obținerea unui chit anticorosiv pentru căptușirea celulelor de electroliză a clorurii de sodiu, procedeu înregistrat pentru brevetare în Belgia, Franța, R.F.G. și Italia. Produsul realizat asigură o bună etanșare a celulelor de electroliză, ceea ce conduce către o protecție eficientă a muncii. Chitul prezintă stabilitate mare față de agenții chimici; poate fi folosit și la protecția suporturilor de beton și cărămidă ce se găsesc în mediile de la fundațiile clădirilor etc.

V. B.

HRANA COSMONAUȚILOR

de prof. dr. doc. H. CHIRILEI
Institutul agronomic „N. Bălcescu” București.

Cercetările biologice legate de zborul cosmic scot în evidență faptul că, pentru cucerirea spațiului cosmic, omul trebuie să învingă — pe lîngă o serie de dificultăți mari ca imponderabilitatea, lipsa oxigenului, densitatea infimă a materiei, regimul termic inpropriu pentru viață, radiațiile etc. — și problema hranei.

Dacă omul a reușit să învingă cu succes, cel puțin pentru distanța Pămînt-Lună și Lună-Pămînt, o serie dintre aceste dificultăți, pentru distanțe mai mari, dificultățile de zbor nu au primit o soluționare definitivă. Mai rămîne de rezolvat, printre altele, problema hranei și a oxigenului.

S-a stabilit că pentru o rație zilnică cu capacitatea calorică de 3000 kcal sînt necesari pentru a fi oxidate componentele din rație (glucide, grăsimi și proteine) 632,8 litri de oxigen.

Pentru asigurarea oxigenului în nave s-au propus diferite metode fizico-chimice și biologice, printre care și cultivarea de microorganisme autografe care să absoarbă bioxid de carbon degajat de cosmonauți și să elibereze oxigen.

Problema hranei în raidurile de lungă durată (Venus, Marte), rămîne o problemă care trebuie soluționată. În acest sens s-au preconizat mai multe căi de urmat.

O cale propusă constă în realizarea prin sinteze artificiale chiar în navă a glucidelor, grăsimilor și proteinelor din bioxid de carbon, apă, uree, amoniac etc. Ca verigă intermediară

vor servi aldehida formică, metanul și alte substanțe organice simple. O altă cale ar fi biosinteza de substanțe organice de către microorganismele verzi (alge). Acestea realizînd procesul de fotosinteză ar contribui și la regenerarea aerului din cabina cosmonauților.

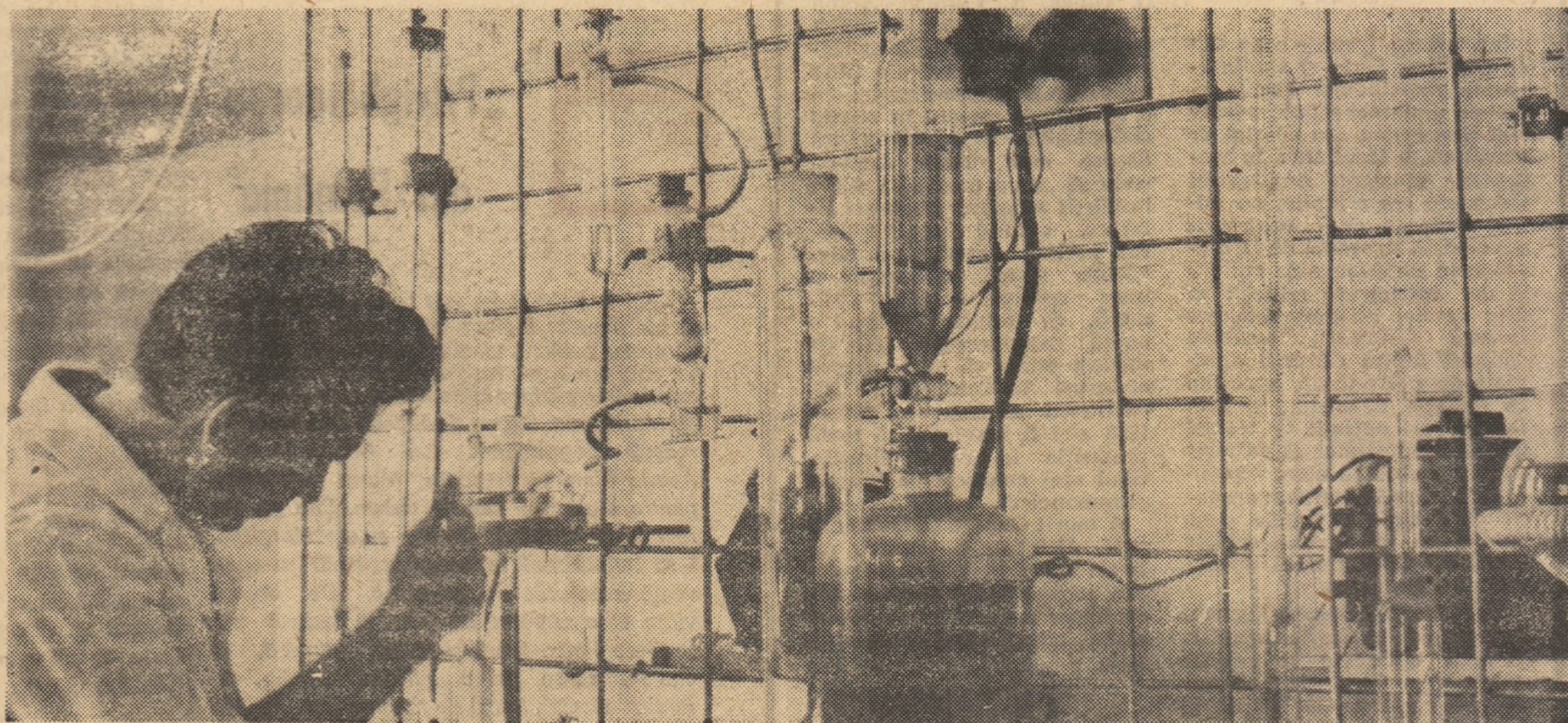
Cosmobiologii s-au oprit asupra acelor microorganisme care să facă fotosinteză. În acest scop s-a propus folosirea algei verzi monocelulare *Chlorella*, care se spune că va deveni hrana „locuitorilor cosmosului”.

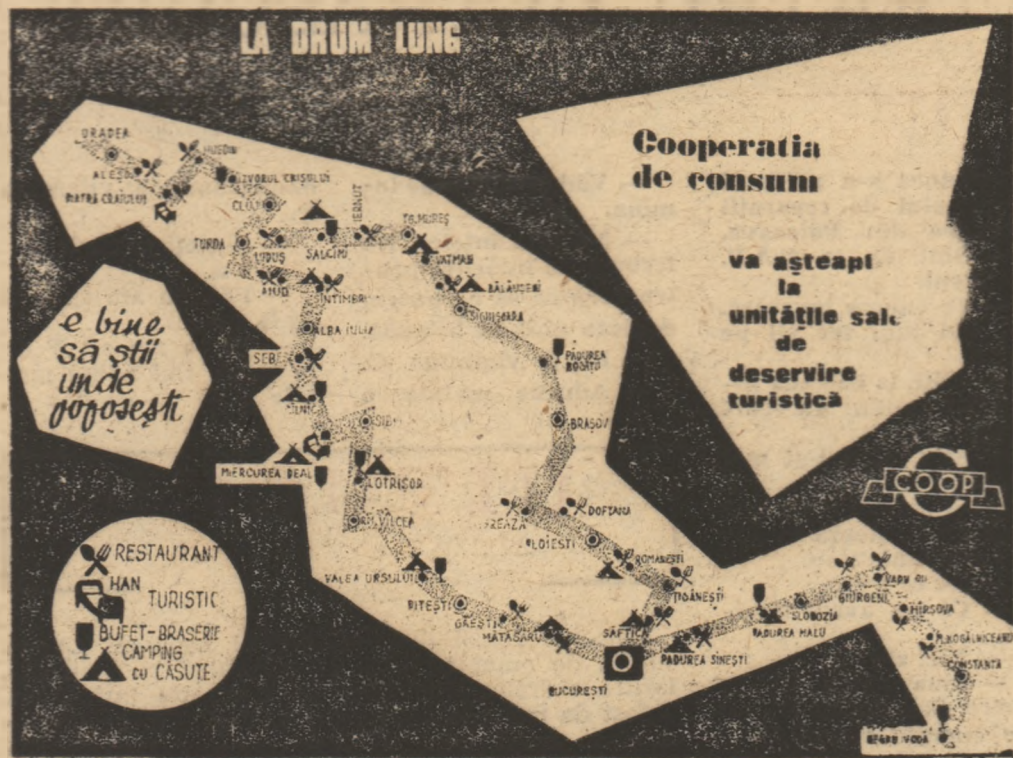
Experiențele deja efectuate cu această algă (*Chlorella pyrenoidosa*) în navele cosmice trimise în jurul Pămîntului au cules o serie de date încurajatoare. În timpul zborului navelor, alga nu suferă modificări demne de luat în considerare. S-a observat doar o ușoară scădere a intensității procesului de fotosinteză. Creșterea, respirația, înmulțirea acestei alge n-au fost afectate.

S-a făcut și o altă propunere mai atrăgătoare care să rezolve problema hranei și a necesarului în vitamine a cosmonauților. E vorba de crearea în nave a unei „microgrădini”, pentru obținerea de legume și fructe necesare cosmonauților. S-a apreciat că o suprafață de un metru pătrat de microgrădină poate să asigure în voiajele interplanetare hrana unui singur om.

„Microgrădinile”, după toate probabilitățile, vor deveni chiar pe pămînt un articol de uz casnic. Ia fel ca și frigidarul.

Intr-un laborator al serviciului de cercetări al Combinatului de cauciuc sintetic și produse petrochimice din orașul Gh. Gheorghiu-Dej.

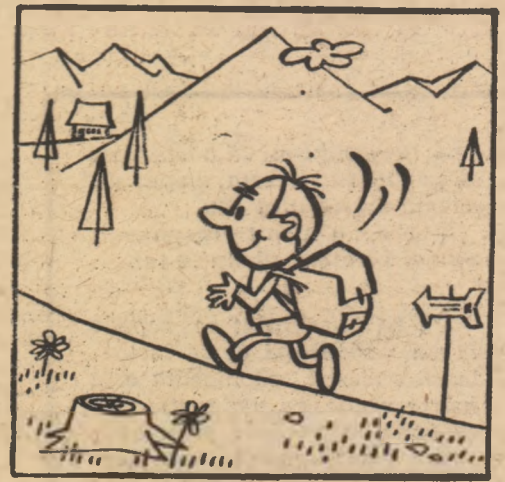




O ASIGURARE FOLOSITOARE ORICUI

„TURIST“

Zilele călduroase de vară dau naștere unui adevărat exod spre munte sau spre mare, spre diferite localități unde se află părinții, frații sau alte rude și prieteni, ce pot fi vizitați cu prilejul zilelor de concediu. Iată de ce trenurile sînt mai aglomerate, șoselele devin un adevărat furnicar, iar în stațiuni, oriunde s-ar afla ele, pot fi întîlniți mii de oameni ai muncii, dornici să respire aerul ozonat al pădurilor sau să se bucure de razele calde ale soarelui.



Desigur, peste cîteva zile Ion Tomescu urca voios spre crestele muntelui. Ni l-am inchipuit trecînd pe lîngă indicatoare, pe poteci șerpuite, cu rucsacul greu în spate. Voios? Desigur. Cînd l-am strîns mina, la despărțire — acolo în comuna lui — ne comunicase dorința de a merge și la munte, și la mare, ba chiar și prin unele orașe pe care nu le vizitase. Desigur, oriunde s-ar fi aflat, el știa că asigurarea pe care o încheiase la A.D.A.S. era o adevărată pavăză: și pentru urmările unor accidente ce i s-ar fi putut întîmpla, și pentru pagubele la bunurile ce rămăseseră în gospodărie, acasă



Recent, călătoream pe meleaguri brăilene. Într-o comună, Cazasu, l-am cunoscut pe Ion Tomescu, om între două vârste, gospodar priceput și harnic. Se pregătea tocmai să plece la odihnă. Își lua rămas bun de la un vecin. Fără voie am surprins o frîntură de dialog:

- Pleci, Ioane?
- Gata. Mi-am umplut rucsacul cu de-toate, mi-am luat ziare, reviste și multe altele.
- Dar, cu măsura de prevedere de care vorbeam acum cîteva zile, ce ai făcut?
- A, cu Asigurarea „Turist“? Puteam oare să uit? Am plătit 15 lei și sînt asigurat pentru o lună.



Chiar și în iola cu care spinteca valurile mării, Ion din Cazasu se afla tot sub... pavăză. Asigurarea încheiată reprezenta o măsură de prevedere, valabilă oriunde s-ar fi aflat.

A. CR.

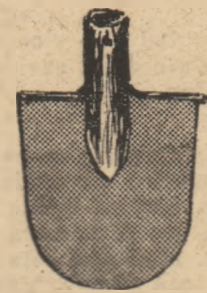
Întreprinderea „11 iunie“ Galați

Strada Mihail Kogălniceanu 16
Telefon 14249

produce și livrează fără repartitie:

- Lopeti ușoare N. 1. 732—52
- Lopeti pentru pămînt și pietriș, tip rotund N. 1. 734—52
- Lopeti pentru pămînt și pietriș, tip Frankfurter
- Casmale oresate tip C. stas 495—49
- Greble cu 8—10—12—14—16 și 18 dinți.
- Marfa se livrează în legături de cîte 10 bucăți.

Prețurile conform catalogului M.I.U.



Întreprinderea de Stat din București,

str. 11 Iunie nr. 2 sect. 5 telefon 15.46.55

Cumpără pentru preparate microscopice următoarele:

- Frunze de iris, de leandru, de traista ciobanului, de verbasicum, de eleagnus, de ranunculus și de pin, tulpină de soac, de dovleac, de porumb, de trifoi, de ranunculus, de urzică moartă, rădăcini de iris, de ranunculus, de porumb, ovare și antere de crin, polen de conifere și curcubitacee de stoloni, de lăcrămioară, plante atacate de mătura, de rugină, de mană, de tăciune, de rapăn, de putregai și de făinare

DAUNĂTORI ÎN AGRICULTURA:

- Gărgărița griului, a mărului, gîndac de Colorado, sfredelitorul porumbului, fluturi, țînțari, gîndaci negri, muște, anisoplia, ploșnița de cîmp și gîndacul de San Jose.

Ofertele scrise (cu preț ferm) se primesc în termen de 15 zile de la apariția anunțului.

Jucînd la loz în plic

Puteți cîștiga imediat autoturisme de diferite mărci și capacități și premii în bani.

LA SERIILE SPECIALE (6 LEI)

autoturisme: Dacia 1100, Moskvici 408, Skoda 100 MB,

Trabant 601 ș.a.

LA SERIILE OBIȘNUITE (3 LEI)

20 000 lei

10 000 lei

5 000 lei

2 000 lei

1 000 lei ș.a.

Simplu, practic și avantajos: LOZUL ÎN PLIC

(1955)



Și Aradu-i fruncea!

Iată deci, coperțile arădane ale clasamentului — cum le numeam în iarnă, la sfîrșitul turului, atunci cînd deschideam rubrica noastră de sport — au rezistat. Dar cine putea să prevadă atunci, de la înălțimea celor șase puncte avans ale textiliștilor, furtuna pe care avea să o declanșeze, precum ucenicul vrăjitor din poveste, copilul teribil al Aradului, Vagonul, învingîndu-i pe maestri.

De duminică însă lucrurile s-au lămurit. Lanțul ghinioanelor care i-a urmărit pe băieții lui Coco Dumitrescu s-a rupt și astfel avem în U.T.A. o merituoasă campioană a fotbalului, a perseverenței și mai ales a deplinei sportivități. Fiîndcă nu trebuie uitat că, deși zestrea de puncte care-i despărțea de urmăritori se subția duminical, arădanii au continuat să-și apere șansa în mod sportiv, fără „trozneli“, fără mingi „bubuite“ spre vecina noastră Luna, fără gama de mijloace anti-joc pe care le etalează cu atîta aplica-

ție echipele noastre cînd joacă în deplasare.

Din plutonul bucureștean, clasat în urma imediată a arădanilor s-au deplasat, desigur, anamoviștii. Dar jară să cîștigi măcar un singur joc în deplasare într-un campionat întreg, e greu să convingi zeii fotbalului că ai merita titlul suprem.

Și astfel, cutia de speranțe și de sublim scandal s-a închis. Mai este finalul Cupei, duminică și pe urmă gata! Ce-o să ne facem de luni dimineața? Ce-o să mai comentăm? Cînd o să mai stăm cu ochii la televizor și cu urechile la tranzistor?

Să fim totuși calmi. Campionatul s-a încheiat, dar curînd începe altul. Și apoi, la toamnă ne așteaptă piatra de încercare a meciurilor de calificare pentru turneul din Mexic. Așa că o lună, două de pauză nu-i mult. Campionatul a murit, trăiască totuși, campionatul!

VLADIMIR PANA

SATIRĂ

SĂ „PENSIONĂM” COPIII

Peste o lună, mai precis la 21 iulie, se împlinește un an de când țării cooperatori Stanca Nelepțu, Florea Buzulică, Maria Mitrică, Floarea Vălașa și Dumitru Pistoc din comuna Giuvărăști au înaintat Casei de pensii a U.J.C.A.P. dosarele pentru pensionare. Aprobarea adunării generale a cooperativei agricole o au, actele necesare există la dosar și cu toate acestea cei de la Casa de pensii întârzie să le soluționeze cererile. Ritmul de melc cu care se lucrează la această instituție i-a determinat pe oamenii din Giuvărăști să devină mai prevăzători. Astfel, unii părinți, când se duc să anunțe nașterea unui copil, îi întocmesc acestuia și dosarul de pensionare. Până când Casa de pensii va soluționa cazul, cu siguranță că va implini și copilul vârsta necesară pentru pensionare.

— Permiteți-mi să bărbieresc eu pe clientul acesta, a spus un ucenic meșterului său.

— Fie, a venit răspunsul, numai fii atent să nu te tai.

Un bărbat grăbit se repede la un taxi. După ce se instalează observă că mașina este foarte veche, cu ușile stricate, cu frânele dereglate și pe deasupra mai și plouă înăuntru.

— Spune-mi, te rog — se

GLUME

adresează pasagerul șoferului — cum poți să conduci o asemenea rablă și încă pe o asemenea ploaie? Nu se vede la doi pași.

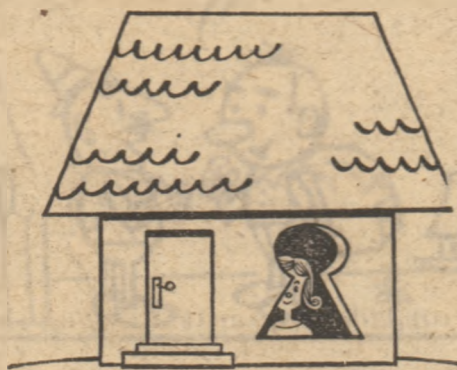
— Ei, domnule, eu sînt miop și dacă mi-am uitat ochelarii acasă, ce importanță mai au toate acestea...

— Deci, dv. l-ați văzut pe acuzat în ziua crimei?
— Da, domnule judecător.
— Povestiți-ne exact ce făcea.

— Am intrat în cameră Acuzatul stătea lângă fereastră cu fața albă ca zăpada, cu spumă la gură și cu un fel de cuțit în mână.

— Hm, interesant! Și pe urmă?

— Pe urmă a început să se bărbierască.



Fără cuvinte

Desene de Nic. NICOLAESCU



— Acum, cînd avem instrumentele la dispoziție, nu sîntem în stare să ne stringem o formație completă? ?...

TEATRU ULTRASCURT

Acțiunea s-a petrecut la punctul de reparații electrice din Poțcoava.

— Sint de la C.A.P. Movileni.

— Te cunosc tovarășe. De trei luni tot vii pe la noi.

— Știi, la brigada întâia s-a produs un scurt circuit.

— Știu, că mi-ai mai spus.

— Și pompele de apă care alimentează sectorul zootehnic stau.

— De ce?

— Că nu avem lumină.

— Nici ziua?

— Ziua avem de la soare, dar ele au nevoie de energie electrică.

— Și noi avem nevoie de energie

— Văd că aici arde lumina.

— Nu mai înțeles. Ne trebuie un întăritor pentru corp ca să ne putem deplasa pînă la brigadă.

— Luați vitamina C.

— Adu-ne matala o

damigeană cu vitamina T.

— Sinteți peltic?

— Nu.

— Păi, eu am spus C de la curent.

— Și eu am zis T de la țuică. Imi aduci matala T și eu îți dau C.

UITUCUL

Casierul consiliului popular al comunei Oboga suferă de amnezie. Uită să plătească la timp salariile cadrelor didactice. În februarie întârzierea a fost de trei zile, în martie de 5 zile, în aprilie de 6 zile... După cum se vede casierul Ion Negrilă este în progres. Oare să nu existe nici un tratament împotriva amneziei?

Tovarășa Eugenia Păuna este directoarea căminului cultural din Coteana însă, din păcate, are prea puțin timp să se ocupe de această instituție. Mai are și ore la școală căci este învățătoare, are întâlniri cu cetățenii căci e deputată, are ședințe la consiliul popular căci e membră în comitetul executiv și la comisia de femei căci e secretară... Și încă nu am epuizat lista.

Pentru că acum a început vacanța școlară și tovarășa Păuna este mai liberă, propunem să i se încredințeze încă o sarcină. De pildă, responsabilă cu paza contra incendiilor.

Că are dumneai un „foc” de stins.

UN „FOC” DE STINS

RĂSPUNSURI NETIMBRATE

Buval este pseudonimul unui cititor care ne trimite sceneta „Despărțirea”. Nu înțelegem de ce nu și-a dat numele. Oare calitatea manuscrisului să fie de vină? În orice caz nu este plăcut nici pentru această rubrică să dialogheze cu anonimi. Tuturor celor care își dau numele le propunem titlul scenetei.

Lazăr Antănas din comuna Ohaba Lungă (Timiș) își începe corespondența cu o strigătură de nuntă: „Cine are bani joacă, cine nu cade înapoi”. Apoi ne sesizează că același

principiu se aplică la consiliul popular și la circumscripția veterinară Bethausen pentru eliberarea unor acte. Sperăm ca în urma acestor runduri să se ia măsuri și să fie... nuntă mare.

Șt. Vasiliu (Birlad). Reproducem epigrama pe care i-ați dedicat-o lui T. A. Iuga fost președinte la c.a.p. Mănești, scos din muncă pentru abuzuri: „Cu amendamente și asolamente / Nu are griji și nici impedimente / Deși avutul obștei nu sponorește / Volumu-i personal mereu îl crește”.

Ilie Anghel — com. Crețeni (Vilcea): Cele două caricaturi ne-au lăsat... tablou.

Mustețea Zaharia — com. Borlova (Caraș Severin) ne scrie: „Eu cunosc de la bătrîni multe povești de diferite forme și aș vrea să le spun și la alții”. Pînă aici este foarte frumos. Iată însă că tov. Mustețea, încă înainte de a trimite poveștile ne cere în schimb un circuit cu trenu prin țară. Il sfătuim să nu-și facă bagajele. Sîntem curioși să știm dacă dumnealui le-a oferit bătrînilor care i-au spus poveștile un circuit prin țară cu poștalionul.

Constantin Ardeleanu — student (Iași): Mai trimiteți alte epigrame însă pe profilul revistei noastre. Dintre „culmi” ne-a plăcut cea a artistului — să zugrăvească cu... rolul din piesă.

Mariana Cîmpean — elevă din Gherla, după ce ne asigură că citește cu interes revista „Albina”, ne roagă să o primim printre corespondenții noștri. Ești bine venită, Mariana. Poezia satirică ce semnaleză aspecte din școala dovedește că l-ai citit pe Topîrceanu însă nu intru-nește condițiile necesare pentru a fi publicabilă. Totuși, reproducem o strofă: „Prafu-n clasă e ca ceața / Ca și toamna dimineata / Nu te vezi nici la un pas / Căci la noi se șterge tabla / Cu batista pentru nas”. Sperăm că în această vacanță direcțiunea școlii va lua măsurile necesare, iar tu vei găsi răgaz să citești mai mult și să ne mai scrii.

umor

ASPIRINA ȘI PIRAMIDONUL

La un dispensar, odată, Într-o circă-indepărtată, S-a nîmplat Un fapt ciudat: O bătrînă aspirină De...amărăciune plină Întîlnind într-un flacon Un amic piramidon, Cică i-ar fi spus așa: — Mă topesc, pe cîntea mea, După medic l'îl ador! Mă prescrie tuturor. Ce medicamente noi? ! Ce descoperiri de soi? ! — N-aș putea să-ți fiin isonul (Zise trist piramidonul) Medicul e-un trădător l leri avînd un junghi ușor, În loc boala s-o prevină Tot cu ceai și aspirină, l-a cerut unui confrate Cărți de specialitate, Și o noapte-ntr-oagă-a stat Pînă s-a documentat.

MORALA

După cîte am dedus Medicul descris mai sus Si-ar da mai mult interes Dacă-ar fi... bolnav mai des!

GRIGORE POP

A. CROITORU

La judecată

N. RĂDULESCU LEMNARU

S-au infățișat odată Albina și-un bondar la judecată, Bondarul gras, Fălos, cu zbrîniit de contrabas, Ca reclamant zicea: „De ce eu Să aibă parte-n omenire De-afita stimă și iubire? Mă rog, ce altă treabă face Decît că-ntreaga viață face, Scobește-n flori și-n mărăcini Și cară cu desagii plini Nectarul — să-l închidă-apoi Într-un pustiul de buduroi. Pe cînd eu, Ce sînt urmaș al lui Orfeu, Întregul codru inverzit Îl asurzesc în biziit Și nu-s de nimenea cînsit.” SENTINȚA — zice autorul S-o ticluiască cititorul.

ANGROSISTUL

Infractor înrăit, speculant al buneii credințe, farseur cu o bogată carte de vizită și un cazier încărcat (a mai fost condamnat de patru ori). Constantin Căpitănescu din comuna Cocioe-Periș, se declara tuturor celor dispuși să-l asculte, mare angrosist de lemne. De naivi și „gură caseă” nu ducea lipsă. Într-o zi a dat peste Maria Bognar.

— Cit?
— Nouă sute și ai lemnele acasă.
N-a mai interesat-o nici cînd, nici cum.
— Mai vor și alții?
— Desigur. Teodor Ciobotaru.
— Altul.
— Ion Militaru.
— Se face!
— Alții....
Chilipirgii n-au întîrziat să-și dea-obilul. Cît au dat, nu se știe exact, însă angrosistul a primit... 2 ani închisoare corecțională și doi ani interdicție corecțională pentru înșelăciune.